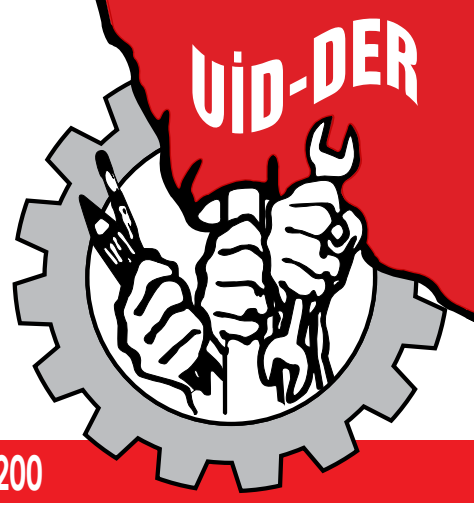

Yaşasın İşçilerin Uluslararası Mücadele Birliği

İŞÇİ DAYANIŞMASI

Uluslararası İşçi Dayanışması Derneği Bülteni

Aralık 2024 • No: 200

İşçilerin Tek Çıkış Yolu Birlik, Dayanışma ve Mücadeledir!

[/u_i_d_e_r](https://www.instagram.com/uid_der)

[/uidderorg](https://www.youtube.com/uidderorg)

[/uid_der](https://www.facebook.com/uid_der)

[/uidder.org](https://www.facebook.com/uidder.org)

www.uidder.org

İşçilerin Tek Çıkış Yolu Birlik, Dayanışma ve Mücadeledir!

Her açıdan zorlu bir yılı geride bırakıyoruz. **Ama işçi ve emekçiler olarak neredeyse hepimiz 2025'in daha zorlu bir yıl olacağına hemfikiriz. Çünkü sermaye sınıfı ve iktidar, neden oldukları ekonomik yıkımın bedelini biz işçi ve emekçilere ödetmeye devam ediyor.** Mehmet Şimşek, 2018'den bu yana yokuş aşağı yuvarlanmaya devam eden ekonomiyi düze çıkaracağı gerekçesiyle Haziran 2023'te Maliye Bakanlığına getirilmişti. Koltuğuna oturur oturmaz da "ekonomiyi düze çıkarma" yönteminin en önemli başlıklarını açıklamıştı: "Ücret zamlarını son derece sınırlı tutacağız! Faizleri yükselteceğiz. Tüm kredi ve kaynakları seçmeli olarak büyük şirketlere vereceğiz. İşçi ve emekçilerin kredilerini kısıtlayacağız. Böylelikle daha da az tüketmelerini sağlayacağız. Yeni vergiler çıkarıp, vergileri tabana yayıp kaynak oluşturacağız. Büyük şirketlerin vergi borçlarını sileceğiz, onlara her türlü kolaylığı sağlayacağız. Bu ekonomi programını her ne pahasına olursa olsun uygulayacağız. İşçi ve emekçilerden gelecek hiçbir itirazı dikkate almayacağız!" Elbette Mehmet Şimşek iktidarın uğursuz planlarını böyle açık açık ifade etmedi. Her zaman olduğu gibi, karmaşık cümlelerin, anlaşılmasız terimlerin, süslü lafların, yalanların arkasına gizledi.

Mesela siyasi iktidar 2023'te asgari ücrete çok büyük zam yapmakla övünüyor, işçilere büyük lütufta bulunmuş pozları kesiyordu. Yıllık olarak toplam yüzde 80 oranında zam yaptığını, bunun enflasyonun çok üzerinde olduğunu iddia ediyordu. Oysa aynı yıl gerçek enflasyon yüzde 127 olarak gerçekleşti. 2024'e gelindiğinde iktidardakiler aynı edaları takındılar, işçiyi enflasyona ezdirmedikleri yalanını savurdular. Oysa asgari ücrete sadece yüzde 49 zam yapıldı. Yani işçilerin kayıpları telafi edilmek bir yana büyüdükçe büyüdü. İşçiler 17 bin lira ile açlığa, sefaletle mahkûm edildi. Hal böyleyken Temmuz ayında asgari ücrete zam yapılmadı. 2024 Kasım ayı itibariyle 4 kişilik bir aile için açlık sınırı 21 bin liraya dayanmışken patron örgütleri büyük bir kibirle şöyle buyuruyorlar: "2025 için asgari ücrete yüzde 25'ten fazla zam yapılmamalı!" Bu tutum işçi sınıfına yönelik büyük bir saldırıdır. Ücretleri baskılayıp diplerde tutmaktır, işçileri karın tokluğuna bile denemeyecek bir ücrete çalıştırmaktır.

Gelin görün ki sermayenin ve iktidarın saldırıları ücretleri aşağı çekmekle sınırlı değil. Kıdem tazminatından iş güvencesine işçilerin tüm hakları tırpanlanıp yok edili-

yor. İşsizlik Sigortası Fonundan kamu kaynaklarına tüm kaynaklar yağmalanıyor, sermaye sınıfına peşkeş çekiliyor. İşçi ve emekçilerden daha fazla vergi toplamak için yeni yollar aranıyor. Sağlık, eğitim, ulaşım gibi tüm kamu hizmetleri daha pahalı hale getirilip niteliği düşürülüyor. Ekonomik kriz gerekçesiyle işten atmalara hız veriliyor. Çocuk işçiliği daha da yaygınlaştırılıyor... Yani **işçilere gücünün haklı sayıldığı orman kanunları, kölelik koşulları dayatılıyor.** Ama sömürü, yağma ve talanda sınır tanımayan sermaye ve iktidar bununla da yetinmiyor. İktidarın Orta Vadeli Programına göre İş Kanununun sermaye sınıfının talepleri temelinde değiştirilmesi planlanıyor. Bu da demek oluyor ki turpun büyüğü hâlâ heybede!

Çok açık ki **2025'te yoksulluğumuz, geçim sıkıntımız, sorunlarımız daha da büyüyüp derinleşecek ve haliyle, işçiler olarak bir çıkış yolu bulmak, sorunlarımızı çözmek için çabamız da büyüyecek. İşte meselenin gelip düğümlendiği yer de burasıdır.**

İşçilerin çıkış yolu nedir, sorunlarının çözümü nerededir? Bu soruları doğru yanıtlamak için işçiler olarak yaşadığımız sorunları düşünelim: Düşük ücret, ağır çalışma koşulları, üretim baskısı, yetersiz dinlenme saatleri, iş güvenliği önlemlerinin alınmamasının yarattığı tehlikeler, sağlıklı ve yeterli olmayan yemekler, karşılığı ödenmeyen fazla mesailer, ücretlerin geç ödenmesi, sigorta primlerinin eksik yatması ya da yatmaması, iş güvencesinin olmaması, keyfi bölüm değişiklikleri ve daha nice-

si... Bir işçinin bu sorunlardan herhangi birini tek başına çözmesi mümkün mü? İşçiler işyerinde örgütlenmeden, patronlara karşı birlik olmadan, birlikte hareket etmeden bu sorunların çözülmesi mümkün mü?

Görünen köy kılavuz istemez. İşçilerin tek çıkış yolu birlik, dayanışma ve mücadeledir! Nitekim sorunlardan bunalan ve çözüm yolu arayan işçilerin ilk refleksi işyerinde birlik olmaya, sendikalaşmaya yönelmek oluyor. Her sektörde sendikalaşma mücadelelerinin, direnişlerin, grevlerin sayısı ve sıklığı artıyor. Direnişe, greve çıkan işçiler başka işyerlerinden, sektörlerden işçilerin dayanışmasının hatta uluslararası dayanışmanın ne kadar büyük bir ihtiyaç olduğunu görüp anlamaya başlıyor. İşçi sınıfının karşı karşıya bulunduğu saldırılara ancak birlikte karşı durulabileceğini yaşayarak öğreniyor.

Sermaye sınıfı ve iktidar ise birliğimize saldırarak, dayanışmamızı soldurarak, mücadelemizi bastırarak çıkış

2024 Kasım ayı itibariyle 4 kişilik bir aile için açlık sınırı 21 bin liraya dayanmışken patron örgütleri büyük bir kibirle şöyle buyuruyorlar: "2025 için asgari ücrete yüzde 25'ten fazla zam yapılmamalı!" Bu tutum işçi sınıfına yönelik büyük bir saldırıdır. Ücretleri baskılayıp diplerde tutmaktır, işçileri karın tokluğuna bile denemeyecek bir ücrete çalıştırmaktır.

yolumuzu kapatmaya çalışıyor. Türkiye’de astığımız astık kestiğimiz kestik rejimi kuranların amacı işçileri, emekçileri tam anlamıyla zapturapt altına almak, sömürü, yağma ve talana, sınırsızca zenginleşmeye devam etmektir. Bu nedenle son olarak Polonez direnişi örneğinde yaşadığı gibi hakkını arayan işçinin karşısına polisi, jandarmayı, yasaları, mahkemeleri, valileri, müftüleri çıkarıyorlar.

Hak aramayı gayrimeşru ilan ediyor, suç sayıyor, cezalandırıyorlar. Türkü Kürde, Aleviyi Sünniye, yerliyi göçmene düşman etmek için milliyetçiliği kışkırtıp tehlikeli tuzaklar kuruyorlar. Seçilmiş milletvekillerini hapiste tutuyor, belediye başkanlarının yerine kayyım atıyor, siyasal baskılara hız veriyorlar. Ormanını, ağacını savunanı, İsrail’le ticareti protesto edeni, demokratik haklarını talep edeni şiddetle sindirmeye çalışıyorlar. Çünkü saldırılara birlikte karşı durma irademizi daha filizlenmeden ezme istiyorlar. Ne denli zor görünürse görünsün, birliğimizi örgütlemek, baskıları, tuzakları boşa çıkarmak, saldırıları birlikte püskürtmek zorundayız.

Filistin’den Lübnan’a, Yemen’den Suriye’ye, İran’dan Ukrayna’ya ateşleri harlanan emperyalist savaşı düşündüğümüzde, işçi sınıfı olarak birlik ve dayanışma içinde olmamızın önemini daha net kavrayabiliriz. Bu ülkelerde işçilerin güçlü birlikleri olsaydı bu denli büyük acılar,

yıkımlar yaşanır mıydı? Tüm dünyada kardeşlik ve dayanışma duygularıyla birleşen işçiler, üretim ve sevkıyatı durdurdukları grevlerle, eylemlerle, isyanlarla emperyalist-kapitalist güçlerin savaş planlarına karşı durmazlar mıydı? Canla başla mücadele ederek insanlığa ve dünyamıza felaket üstüne felaket yaşatan kapitalizmi yıkmak için harekete geçmezler miydi?

Çok açık ki 2025’te yoksulluğumuz, geçim sıkıntımız, sorunlarımız daha da büyüüp derinleşecek ve haliyle, işçiler olarak bir çıkış yolu bulmak, sorunlarımızı çözmek için çabamız da büyüyecek. İşte meselenin gelip düğümlendiği yer de burasıdır.

İşçilerin mücadele yolunu seçmesi, işçiler arasında birlik ve dayanışma, halklar arasında kardeşlik duygularının yeşerip güçlenmesi, işçilerin öfkesinin kapitalizmi hedef alması sömürü düzenlerini ayakta tutmaya çalışan egemenlerin kâbusudur. Bu kâbusu gerçeğe dönüştürmekse dünya işçi sınıfının boyununun borcudur. Bu, aynı zamanda, tarihin işçi sınıfının önüne koyduğu somut görevdir. Kapitalist egemenler, işçi sınıfının kendi gücünün bilincine varmasını engellemek için işçilerin zihinlerini ne

denli yanlış fikirlerle doldurursa doldursun sonuç değişmeyecektir. İşçi sınıfı eninde sonunda çıkış yolunu bulacaktır. **Kapitalist sömürü düzeni birlik, dayanışma ve mücadele yolunu seçen dünya işçi sınıfının yumruğuyla yıkılacaktır. İşçilerin mücadele örgütü UID-DER’in ve 200. sayısına ulaşan İşçi Dayanışması’nın tüm işçilere çağrısı bu haklı ve onurlu mücadelenin bir parçası olmaktadır.** ■

DEVLET BÜTÇESİ KİMİN BÜTÇESİ?

Her yılın sonunda asgari ücret ve bütçe görüşmeleri yapılıyor, yıl bitmeden de karara bağlanıyor. İşçilerin büyük bir kısmı asgari ücret görüşmelerini yakından takip ediyor, çünkü asgari ücrete yapılan zam oranı tüm çalışanları ilgilendiriyor. Ama bütçe görüşmeleri aynı ilgiyle takip edilmiyor. **Devlet bütçesi, yalnızca devleti ya da siyasetçileri ilgilendiriyormuş gibi görülebiliyor. Oysa devlet bütçesi ya da diğer adıyla merkezi yönetim bütçesi, tüm işçi ve emekçileri çok yakından ilgilendiriyor.** Çünkü devlet bütçesiyle kimden ne kadar vergi alınacağına, toplanan vergilerden nereye ne kadar harcanacağına karar veriliyor. Bütçe ile ilgili kararlar gelirimizi, giderimizi, çocuklarımızın eğitimini, sağlığımızı, kısacası yararlandığımız tüm kamusal hizmetlerin miktarını ve niteliğini belirliyor.

1980'lerde TRT'de yayınlanan bir kamu spotunda şöyle deniliyordu: "Ödediğiniz her vergi okul, hastane, yol, su, elektrik olarak size geri dönecektir." Ama durum emekçilerden daha fazla KDV almak amacıyla hazırlanan bu kamu spotunda söylendiği gibi değildi. Kamusal hizmetlere sınırlı kaynak ayrılırken bütçeden aslan payını sermaye sınıfı alıyordu. Peki bugün durum farklı mı? Hayır değil, hatta sermaye sınıfının payı daha da arttı, emekçilerin faydalandığı kısım azaldı. Buna karşılık işçilerin üzerindeki vergi yükü daha da ağırlaştı, sermaye sınıfının ki ise vergi aflarıyla, teşviklerle iyice hafifletildi.

2002'de devlet bütçesinden genel kamu hizmetlerine ayrılan pay yüzde 42 iken 2024'te bu oran yüzde 25,7'ye gerilemiş durumda. Bunun anlamı, devlet okullarında temizlenmeyen, daha kalabalık sınıflar, niteliği düşen eğitim demektir. Çocuklarımıza bir öğün yemeğin çok görülmesi, yüz binlerce çocuğun yeterince beslenmemesi demektir. Devlet hastanelerinde doktor sayısının yetersiz olması, haftalarca randevu alamamak, ameliyatlarda kalitesiz malzemelerin kullanılması, koruyucu sağlık hizmetlerinin azalması demektir. Özel okulların ve özel hastanelerin sayısının artması, patronların kârlarının büyümesi demektir. Elektrik dağıtımının özelleştirilmesi, dağıtım yapan şirketlerin bakım maliyetlerinden kaçması yüzünden orman yangınlarında hektarlarca alanın kül olması, insanların yol ortasında elektrik akımına kapılarak ölmesi demektir.

Bütçe gelirleri ağırlıklı olarak vergilerden oluşuyor. Vergi gelirlerinde en büyük pay ise KDV ve ÖTV gibi dolaylı vergilere ait. Düşünsenize, trilyonlarca lira serveti olan zenginlerle asgari ücretli işçiler, sefaletle mahkûm edilmiş emekliler, işsizler aynı oranda KDV, ÖTV ödüyor. Bu adaletsizlik yetmezmiş gibi bütçe gelirlerinde en çok dolaylı vergiler arttırılıyor. Dolaylı vergilerdeki artış, ücretlerimiz aynı oranda artmadığı için daha fazla yoksullaşmamız anlamına geliyor. İktidar, 2025'te asgari ücrete en fazla yüzde 25 oranında zam yapmayı ama bütçede KDV gelirlerini yüzde 43, ÖTV gelirlerini yüzde 46 oranında arttırmayı hedefliyor.

Yukarıda saydığımız birkaç örnek bile devlet bütçesindeki adaletsizliği görmek için yeterlidir. Bu adaletsizliğin nedeni ise devlet bütçesinin esasen sermayenin bütçesi olmasıdır. Unutmayalım ki toplumun patronlar ve işçiler olarak iki temel sınıfa bölündüğü ve patronlar sınıfının egemen olduğu bir düzende yaşıyoruz. Kapitalizm denilen bu düzende tüm iktidarlar politikalarını sermaye sınıfının çıkarlarına göre belirlerler, buna temelde işçi ve emekçilerin parasıyla oluşturulan bütçe de dâhildir. **Baskıcı rejimlerin iktidarda olduğu, işçi sınıfının örgütlülüğünün zayıflatıldığı dönemlerde hem sermayenin hem de iktidar sahiplerinin yağma ve talanı büyür, işçi sınıfı daha fazla ezilir, bütçeden aldığı pay hepten küçülür. İşçilerin bu duruma itiraz etmemesi için baskılar arttırılır.**

Bütçeden emekçilere düşen payın artması ya da azalması işçi sınıfının örgütlülüğüyle ilgilidir. Bütçede kime ne kadar ödenek ayrılacağını, üretilen toplam zenginlikten kimin ne kadar pay alacağını sınıf mücadelesi belirler. Nasıl ki geçmişten bugüne işçiler çalışma koşullarını iyileştirmek, sosyal haklarını genişletmek için mücadeleler vermişlerse devlet bütçesinden kendilerine daha fazla pay ayrılması için de mücadele ettiler ve güçleri oranında paylarını arttırdılar. Yani biz işçiler ne kadar örgütlüysek, ödediğimiz vergilerin bize "okul, hastane, yol, su, elektrik" olarak geri dönmesini o kadar sağlayabiliriz.

O halde yapmamız gereken bellidir. **Asgari ücretin arttırılması için de ödediğimiz vergilerin karşılığını almak ve bütçede emekçiler lehine daha fazla kaynak ayrılmasını sağlamak için de birlik olmak, örgütlülüğümüzü güçlendirmek zorundayız. ■**

Neden Bu Kadar Stresliyiz?

■ Mersin'den bir işçi

İstanbul Planlama Ajansının (İPA) Ekim ayı araştırmasına göre, İstanbul'da ortalama stres seviyesi 10 üzerinden 6,9 çıktı. Aslında bu veri sadece İstanbul'u yansıtmıyor. Mersin olsun, İstanbul olsun hiç fark etmiyor: Stres seviyemiz artıyor, yaşamsal kaygılarımız artıyor, bu da sağlığımızı bozuyor.

Stres insanın taşıdığı endişelerin yarattığı, duygusal, zihinsel ve fiziksel tepkidir. Trafik çilesinden haberlerde döne döne verilen şiddet haberlerine günlük hayatta bize endişe veren şeyler katlanarak artıyor. Güne öfkemiz, kaygısız, stressiz devam edemiyoruz. Ekonomik yıkım derinleşirken, biz işçilerin yaşam mücadelesi gitgide zorlaşıyor. Patronlar daha da zenginleşirken bizim yoksulluğumuz katmerleniyor. Yarınımıza ilişkin kaygılarımız artıyor. Öte yandan, kapitalist sistem çürüdükçe insan ilişkilerini de çürütüyor. Sermaye sınıfı emekçilerin birbirine güven duymasını, dayanışmasını engellemek için bilinçli olarak elinden geleni yapıyor. Katiller, tecavüzcüler bile isteye cezasız bırakılıyor ya da çok küçük cezalarla paçayı kurtarıyor. Ama işyerlerinde greve çıkan, hakkını arayan işçiler, adaletsizliklere karşı mücadele yürüten emekçiler baskı görüyor, cezalandırılıyor. İşçiler olarak her geçen gün zihnimizi

meşgul eden, sürekli çıkmazlara sürükleyen ortak sorunlarımız ruhsal gerilimlerimizi tetiklerken çözüm arayışımızın önü kesilmek isteniyor.

O halde şu soruyu sormamız gerekiyor: Hepimizi endişeye, strese, sağlıksızlığa iten bir düzen karşısında elimiz kolumuz bağlı oturup sorunlarımızın, sıkıntılarımızın daha da derinleşmesini mi bekleyebilir miyiz? İçinde yaşadığımız toplumun daha da yozlaştırılmasına boyun eğebilir miyiz?

Gelin birlik ve dayanışmamızı güçlendirelim, kapitalizmin kötülükleri yerine umudu büyütelim! ■

■ Bir grup Polonez direnişçisi

Sevgili UID-DER'li kardeşlerimiz; sizi daha önceden tanımadığımız için üzgünüz. Bu kadar birikimi bize sunduğunuz, mücadele ateşini bize taşıdığınız, desteğinizi hiç esirgemediğiniz için teşekkür ederiz. Çok değerlisiniz bizim için.

İşçi Dayanışması'nın her bölümü çok güzel çünkü bizi anlatıyor. Okudukça daha fazla işçi okusun istiyoruz. Biz kendimizden biliyoruz; işçiler okudukça değişecek, güçlenecek. Biz bu saatten sonra mücadeleyi bırakmayız. İşçi Dayanışması'na kendi deneyimlerimizi eklemeye devam edeceğiz. Sendikalaşma ve işçilerin birliği adına birileri

adım atmak istediğinde bildiklerimizi paylaşacağız. Biz de mücadelenin uluslararası olması gerektiğini düşünüyoruz. İşçi her yerde işçi, patron her yerde patrondur. Dünyayı ayağa kaldıracak gücümüz var. Bundan kopmak istemiyoruz.

İşçinin işçiden başka dostu yoktur. Örgütlendiğimizde geleceğimizi de kazanacağız. İşçi Dayanışması bizim medyamız. Keşke sendika konfederasyonlarının kuracağı, işçileri anlatan bir televizyon kanalı olsa... Neden olmadığını anlayamıyoruz. Biz üzerimize düşeni yapmak istiyoruz. Mücadelede hep yan yana olmayı diliyor, 200. sayısına ulaşan İşçi Dayanışması'nı yürekten kutluyoruz. ■

Savaşı Kınamak Sorumluluktan Kurtulmaya Yeter mi?

■ Gebze'den bir metal işçisi

Filistin'de bir yıldır süren savaşta 43 binden fazla insan katledildi. Sokaklarda çocukların sesleri yankılanırken şimdi bombaların gürültüsü ve sessiz çığlıklar yankılanıyor. Peki, Filistin'de bu kahredici savaşın tek sorumlusu Siyonist İsrail devleti midir? Bu haksız savaşın devam ettirilmesinde bölgedeki diğer devletlerin sorumluluğu yok mudur? Bu devletler neden bu savaşı kınamakla yetiniyor ve örneğin İsrail'le ticareti kesmiyorlar?

Bu devletlerin temsilcileri, yöneticileri, başkanları güya savaşı istemiyor ve barış nutukları atıyorlar. Örneğin geçtiğimiz Kasım ayında Riyad'da düzenlenen ve 50'den fazla ülkenin katıldığı İslam İşbirliği Teşkilatı ve Arap Birliği olağanüstü zirvesinde bir bildiri yayınlandı. İsrail devleti kınanarak barış talep edildi. Ama barış için İsrail'e karşı gerçek yaptırımlardan bahsedilmedi. Mesele Mısır Devlet Başkanı Sisi "İsrail'in saldırıları karşısında harekete geçilmeli" dedi ama Gazze için Refah sınır kapılarını kapalı tutuyor. İsrail saldırılarından kurtulmaya çalışan Filistinlilerin, Refah sınır kapısı önünde bombaların, füzelerin açık hedefi olmasına göz yumuluyor. Mısırlı emekçiler Sisi'nin ikiyüzlü tutumunu protesto ettiğinde devletin baskı ve yasaklarıyla karşılaşılıyorlar. Aynı zirvede

görünürde İsrail'e en sert eleştirileri yöneltenlerden biri de Erdoğan'dı. Erdoğan diğer ülkelere İsrail ile ticareti kesme teklifinde bulundu. Oysa basına yansıyan haberlerin de gösterdiği gibi Türkiye ile İsrail arasındaki deniz ticareti tıkır tıkır sürüyor. İsrail'le ticaretin durdurulmasını isteyen gençler tutuklanıyor. İsrail'e karşı en keskin cümleleri kullanan iktidar, ticaretten ve kârdan vazgeçmiyor.

Egemenler Filistin konusuna insani temellerde değil çıkarları temelinde bakıyorlar. Bunun için açıktan veya gizliden İsrail'le ilişkilerini sürdürmekten geri durmuyorlar. Erdoğan'ın "devletler arasında dostluk ya da düşmanlık olmaz" demesi bu gerçeği gösteriyor. Dünyanın pek çok ülkesinde işçi ve emekçiler, ABD-İngiltere-İsrail tarafından yürütülen savaşa karşı büyük kitlesel gösteriler düzenliyor, savaşın durdurulmasını istiyorlar. Kendi hükümetlerinin İsrail'e destek vermesine tepki gösteriyorlar. Meydanlardaki işçilerin barış talepleri polis saldırılarıyla, tutuklama ve gözaltılarla bastırılmaya çalışılıyor. Tüm bunlar gösteriyor ki ister savaşınlar ister savaşmasınlar egemenler akan kandan sorumludurlar. Ortadoğu halklarının kapitalist sömürü düzeninden ve savaşın alevlerinden kurtulması ancak işçi sınıfının dünya çapında yükselteceği dayanışma ve mücadeleyle mümkün olacaktır. ■

“Geçinemiyorsan Memleketine Dön”

■ İstanbul'dan bir sağlık işçisi

Hayat pahalılığı, geçim sıkıntısı korkunç boyutlara ulaştı. Emekçiler olarak temel ihtiyaçlarımız olan barınma, beslenme gibi ihtiyaçlarımızı karşılamakta zorlanıyoruz. Aldığımız maaşlarla kirayı mı ödeyelim, karnımızı mı doyalalım diye kara kara düşünür olduk.

İstanbul gibi büyük kentlerde ekonomik yıkımın sonuçları daha da belirgin bir hâl alıyor. Fakat diğer şehirlerde de durum pek farklı değil. İşyerleri ve mahallelerimizdeki sohbetlerde bazen şunları duyuyoruz: “Büyük şehirlerde yaşanmaz artık, memleketine dönmek lazım.” Memleket, büyük şehir kadar pahalı değildir düşüncesiyle iyi niyetli tavsiyeler veriliyor. “Geçinemiyorsan en iyisi memleketine dön” deniliyor. Yıllar önce büyüklerimiz zaten iş bulup çalışmak, ev geçindirmek derdiyle göçmüşler büyük şehirlere. Şimdiyse tam tersini yaparak sorunlarımızı çözebileceğimiz düşünülüyor. Peki ama memleketimize dönmek gerçekten bir çözüm mü? Döndüğümüz memlekette iş bulabilecek miyiz? Orada yaşamının, çalışmanın olanakları var mı?

Ne yana baksak geçim sıkıntısıyla yüz yüzeyiz. Türkiye'nin küçük şehirlerinde de işsizlik yüksek, ev fiyatları neredeyse asgari ücrete denk, hayat pahalı. Gıda, ilaç, çocuk bezi gibi ihtiyaçlar da her yerde pahalıya satılıyor.

Yalnız Taştan Duvar Olmaz

■ Ankara'dan genç işçiler

Mutsuzluk ve umutsuzluk gençler arasında adeta bir salgın gibi yayılıyor. Etrafımıza, arkadaşlarımıza bakıyoruz, yaşamdan tat alamadığını söyleyenlerin sayısı her geçen gün artıyor. “Her günüm bir öncekiyle aynı”, “yarından bir beklentim yok”, “bana iyi gelen hiçbir şey yapmıyorum”, diyor arkadaşlarımız. Peki, hayat tüm canlılığıyla akıp giderken, dünya bu kadar güzelken, yapılacak bunca şey varken hayat gençlere neden monoton, can sıkıcı geliyor?

24 saat hareketli kentlerde yaşıyoruz. Her gün tiyatrolar, konserler, çeşitli etkinlikler oluyor. Seyahat olanaklarının, eğlenceli uğraşların sonu yok. Ama durup yaşadığımız dünyaya bakmaya, hayatın güzelliklerini fark etmeye, gezip görmeye, eğlenmeye imkân olmuyor. Çünkü çok çalışıyoruz ama az kazanıyoruz ve bu sosyal faaliyetlere ayıracak zaman, enerji ve para kalmıyor. Uzun mesai saatleri ve iş yükünün, geçim derdinin ağırlığı tüm enerjimizi emiyor. Bize reva görülen yaşam, hayatını idame ettirebilmek için köle gibi çalışmak üzerine kurulu. Günümüzün önemli bir kısmını işte ve yolda geçiriyoruz. Bazılarımızın işe gitmesi ve eve dönmesi her gün üç saati geçiyor. Çoğunlukla yalnızca Pazar günleri

tatil oluyor ve gençler “hafta içi o kadar yoruluyorum ki o gün yalnızca yatmak istiyorum” diyor. Hal böyleyken elimizdeki cep telefonlarını, bilgisayarları eğlence, oylanma aracı olarak gösteriyorlar. Cep telefonunu alıp köşemize çekilmemizi istiyorlar. Ama insana lazım olan insandır. Anlamli dostluklar, birlikteliklerdir. Hayatı birlikte keşfetmektir, paylaşmaktır. Bunlar olmayınca insanın ruhu nasıl doyar?

Yaramıza merhem, derdimize derman olacak elimizdeki telefonlar değil, gerçek hayattaki arkadaşlarımız, dostlarımızdır. Birlikte gülmek, birlikte hayal kurmak, en önemlisi de birlikte mücadele etmek bizi güçlendirir. Yalnız taştan duvar olmaz demiş büyüklerimiz. Tek başına bir taş değil, taşların birleşiminden oluşan sağlam yapılar gibi anlamli bir bütünlük olmaya ihtiyacımız var. Birlikte üretmek, yaşamı birlikte değiştirmek, anlamli bir çabanın parçası olmak bizi insan haline getirir. UID-DER’li gençler olarak bizim örgütlülüğümüzde bulduğumuz şey işte budur: Kapitalizmin yarattığı dipsiz kuyular, sonsuz boşluklar karşısında hayatımıza anlamli bir yön verebiliyoruz. Bu dünyayı değiştirme mücadelesinin bir parçası olarak kendimizi yalnız hissetmiyor, hayatımıza anlam, ruhumuza enerji katıyoruz. ■

6 Şubat depremlerinde kentler emekçilerin başına yıkıldı. Neredeyse iki sene geçmesine rağmen hâlâ başını sokacak bir ev dahi bulamayan depremzedeler var. Deprem bölgelerinde insanlar hâlâ çadırlarda, derme çatma barakalarda yaşamaya çalışıyor. Yıkılmayan evler fahiş fiyatlarda kiraya veriliyor. Deprem bölgelerinde insanlar asgari ücretin 3’te 1’i kadar bir ücretle güvencesiz koşullarda çalışıyor. Depremde varını yoğunu kaybedip büyük şehirlere göçen insanların memlekete dönme şansı var mı?

Karadeniz bölgesinde güzelim ormanlar kesiliyor, yok ediliyor, yaşam alanları ranta açılıyor. Ege’de, Akdeniz’de insanların temel geçim kaynaklarından biri

olan asırlık zeytinliklere göz dikiliyor. Sermayeye peşkeş çekmek için maden ocakları açılıyor, havamız, toprağımız zehirleniyor, derelerimiz kurutuluyor. Köylüler, tek geçim kaynakları olan ekinlerini satamıyor. Bu durumda dönüp de rahat bir yaşam süreceğimiz bir memleketimiz var mı?

Yaşadığımız bölge neresi olursa olsun ekonomik yıkım, işçi ve emekçileri etkiliyor. Yani sorunlarımızı bireysel kurtuluş yolları aramakla ve memlekete dönmekle çözemeyiz. İşçi ve emekçiler olarak bize yoksulluğu dayatanlara karşı bulunduğumuz şehirlerde dayanışmamızı ve mücadelemizi büyütürsek gerçek ve kalıcı çözümler üretebiliriz. ■

Dünya İşçi Sınıfı İşyerlerinde, Mey

Dünyanın dört bir yanında işçi ve emekçilerin yoksulluğa, kamu hizmetleri yerine savaşa devasa bütçeler ayırmasına, emperyalist savaşa karşı öfkesi de mücadelesi de büyüyor. Meydanlara çıkan işçiler sınıf dayanışmasını büyütüyor, hayatı cehenneme çeviren egemenlere karşı öfkelerini haykırıyor, 2025'in mücadele yılı olacağını müjdeliyor!

Filistin Halkıyla Uluslararası Dayanışma Gününde eylemler

Emperyalist savaşın alevleri yayılırken dünya işçi sınıfı savaş karşıtı talepleriyle meydanları doldurmaya devam ediyor. Filistin Halkıyla Uluslararası Dayanışma Günü olan 29 Kasım'da dünyanın birçok şehri Filistin halkıyla dayanışma gösterilerine sahne oldu. ABD'den İngiltere'ye işçiler ve öğrenciler, savaşın suç ortağı olan kendi hükümetlerini ve katil İsrail devletini protesto etmek için alanlara çıktı; İsrail'e derhal silah ambargosu talebiyle yürüyüşler gerçekleştirdi.

Uluslararası dayanışma eylemlerinin kitlesel şekilde gerçekleştirildiği ABD'de binlerce kişi savaş karşıtı taleplerini haykırmak için meydanlara çıktı. **Boston** ve **Dallas**'ta, alışverişin en yoğun olduğu Kara Cuma gününde, büyük alışveriş merkezlerinde savaşın sona ermesi talebiyle gösteriler yapıldı. **New York**'ta emekçiler Manhattan sokaklarını doldurarak Filistin halkıyla dayanışma yürüyüşü gerçekleştirdi. **Chicago** ve **Los Angeles** sokaklarında ise ABD hükümetinin İsrail ile tüm ticari ve askeri ilişkilerin derhal durdurulması talepleri yükseldi.

Avrupa'nın birçok şehrinde de işçi ve emekçiler yeniden meydanlara çıktı. Norveç'in başkenti **Oslo**'da, Finlandiya'nın başkenti **Helsinki**'de, Hollanda'nın başkenti **Amsterdam**'da sokaklar "Özgür Filistin" sloganıyla yankılandı. **İngiltere**'de ise 28 Kasım İşyeri Eylem Gününde ülke genelinde işyerlerinde ve okullarda dü-

zenlenen savaş karşıtı eylemlerin ardından işçi ve öğrenciler 30 Kasım'da ülkenin dört bir yanından başkent Londra'da meydanlara aktı. 150 bine yakın işçi, emekçi ve öğrenci Filistin halkıyla uluslararası dayanışmasını bir kez daha gösterdi. Bir kez daha İngiltere hükümetinin İsrail'e derhal silah ambargosu uygulamasını talep etti. Filistin halkının tek dostu dünya işçi sınıfı, dayanışma gösterilerine kararlılıkla devam edeceklerini dünya meydanlarından yükselttikleri coşkulu sloganlarıyla, savaş karşıtı talepleriyle dile getirdi.

Almanya'da Volkswagen işçileri grevde

Almanya'da on binlerce Volkswagen (VW) işçisi 2 Aralıkta uyarı grevleri gerçekleştirdi. Şirketin kitlesel işten çıkarma planlarını protesto etti. IG Metall sendikasında örgütlü yaklaşık 100 bin işçi "Savaş İstiyorsanız, Hazırız!" yazılı pankart açarak VW'nin merkezi Wolfsburg da dâhil olmak üzere 9 fabrikada eylemler düzenledi.

Audi, Porsche, Skoda ve Seat gibi 10 otomobil markasını bünyesinde barındıran VW grubu geçtiğimiz aylarda yapılanmaya gideceğini açıklamıştı. VW, yapılanma adı altındaki saldırı planlarının gerekçesini, elektrikli araçların yaygınlaşması nedeniyle motorlu araçlara talebin düşmesi, işçilik ve hammadde maliyetlerinde Çin'le rekabet edememeleri olarak gösteriyor. 3 fabrikayı kapatmak ve ücretleri %10 düşürmek istiyor. Son yılların en çetin mücadelelerinden birinin yaşanacağına işaret eden IG Metal yöneticileri ve işçiler, grevleri genişletmeye ve kitlesel mitinglere hazırlanıyor.

Şili'de kamu emekçileri grevde

Şili'de kamu emekçileri 28 Kasım'da greve gitti. İşçi Sendikaları Konfederasyonu CUT ve Maliye Çalışanları Birliği ANEF'in çağrısıyla başkent Santiago dâhil olmak üzere ülkenin 15 kentinde işçiler iş bıraktı. İşçilerin temel

Almanya

Şili

Yedilerde Mücadeleyi Büyütüyor!

talepleri arasında ücretlerde iyileştirme, iş güvencesi, haftalık çalışma saati sınırının derhal düzenlenmesi yer alıyor. Santiago'da iş bırakan ve kitlesel bir eylem düzenleyen işçiler, sloganlarla Zafer Meydanından Kongre binasına yürüdü.

Şili'de haftalık çalışma saatini 45 saatten 40 saate düşüren yasa değişikliği geçtiğimiz Nisanda yürürlüğe girmiş ama düzenlemenin 2028'e kadar kademeli olarak yapılması kararlaştırılmıştı. İşçiler, en fazla 40 saatlik çalışma süresinin derhal yürürlüğe girmesini istiyorlar. Kamu işçileri, ücretlerinin enflasyon oranında yeniden düzenlenmesi için de mücadele ediyorlar. İşçiler talepleri karşılanıncaya kadar eylemlerine devam edeceklerini ifade ediyorlar.

İtalya'da genel grev

İtalya'da 500 bin işçi 29 Ekimde ülke çapında bir günlük genel grev gerçekleştirdi. Faşist Meloni liderliğindeki hükümetin 2025 yılı bütçe tasarısını protesto etmek için birçok sektörde işçiler iş durdurdu. Ülkenin en büyük işçi sendikalarından CGIL ve İtalya İşçi Birliği UIL'in çağrısına kulak veren İtalya işçi sınıfı işyerlerinden meydanlara aktı. Derinleşen toplumsal eşitsizliğe, kemer sıkma politikalarına ve baskıcı rejime karşı çıkan işçi ve emekçiler başta Roma, Milano ve Napoli olmak üzere onlarca şehirde protesto gösterileri gerçekleştirdi.

Sendikalar, greve verilen desteğin yüzde 70'in üzerinde olduğunu, ülke genelinde 43'ün üzerinde gösteri düzenlendiğini ve bu gösterilere yarım milyon işçi ve emekçinin katıldığını açıkladı. İşçiler kamu harcamalarında kesintiye gidilirken askeri harcamalara ayrılan bütçenin rekor seviyede yükseltilmesine karşı çıkıyorlar. İşçi sınıfına saldırılarla dolu 2025 bütçesini büyük bir öfkeyle karşılayan İtalya işçi sınıfı ve gençliği, baskılara, emper-

yalist savaş politikalarına ve derinleşen yoksulluğa karşı mücadeleyi büyütüyorlar.

Amazon işçileri 20 ülkede grev yaptı

Dünyanın en büyük e-ticaret şirketi Amazon'da işçiler 2020'den beri gerçekleştirdikleri "Amazon Ödesin!" grevini bu sene de yoğun bir katılımı gerçekleştirdi. Kasımın son cuması "kara cuma" adıyla indirim kampanyaları düzenleniyor. Amazon işçileri alışverişin çok yoğun olduğu bu günleri grevlerle, protesto gösterileriyle geçiriyorlar. Bu yıl da 20 ülkede binlerce Amazon işçisi, talepleri için 29 Kasım-2 Aralık arasında grevler düzenledi.

Uluslararası bir sendikal birlik olan UNI Global'in organize ettiği greve çok sayıda sendika ve emek örgütü destek verdi. Amazon işçileri ücretlerinin yükseltilmesini, çalışma koşullarının iyileştirilmesini, iş güvenliği önlemlerinin alınmasını ve sendikal örgütlenme haklarına saygı duyulmasını talep ediyorlar. ABD'den Nepal'e, Hindistan'dan Avustralya'ya, Japonya'dan Almanya'ya aynı taleplerle greve çıkan Amazon işçileri beş yıldır sürdürdükleri mücadeleyi devam ettirmekte kararlı olduklarını ifade ediyorlar. UNI Global yaptığı açıklamada "Bezos'un şirketi işçilerin örgütlenmesini engellemek için milyonlarca dolar harcadı, ancak dünya çapında gerçekleşen grevler ve protestolar, işçilerin adalet ve sendikalaşma arzusunun durdurulamayacağını gösteriyor" diyerek işçilerin kararlılığını vurguladı.

Dünyanın en zenginleri arasında olan Jeff Bezos'a ait şirket işçilerin sendikalaşmasına engel oluyor. Amazon depolarında çalışan işçiler, aşırı sıcaklar, iş güvenliği önlemlerinin alınmaması gibi nedenlerle canını yitiriyor. İşçiler mobbing altında çok düşük ücretlere kölece çalıştırılıyor. Bezos ise servetine servet katıyor. Amazon işçileri "artık yeter!" diyerek örgütlülüğü büyütmeye çalışıyor. ■

Hindistan

Yoksulluk ve Hak Gasplarına Karşı İşçilerin Mücadelesi Büyüyor

Büyüyen yoksulluk ve hak gasplarına karşı Türkiye'nin dört bir yanında işçiler mücadele etmeye devam ediyor. İşçilerin mücadelesi dayanışmayla büyüyor.

TOLEYİS Sendikasının örgütlü olduğu Denizli Pamukkale Üniversitesi'ne bağlı iktisadi işletmelerde çalışan işçilerin grevi kazanımla sonuçlandı. İşçilerin tüm talepleri kabul edildi. Nakliyat-İş'in örgütlendiği Havi Lojistik'te patronun TİS masasına oturmamasına karşı işçilerin başlattığı eylemler sonuç verdi. Sendika sosyal medya hesabından TİS görüşmelerinin başlayacağını duyurdu. Kocaeli/Gebze'de Petrol-İş'te örgütlenen Betek Boya işçileri, patronun yetki itirazını geri çekmesi ve TİS masasına oturması talebiyle eylemler yapıyorlar. Tuzla'da TKIS Blinds fabrikasında Teksif Sendikasında örgütlenmelerinin ardından işten atılan işçilerin direnişi sürüyor.

Aile Sağlığı Merkezi (ASM) çalışanları 5-6-7 Kasım'da tüm Türkiye'de iş bırakarak, 1 Kasım'da yürürlüğe giren Aile Hekimliği Sözleşme ve Ödeme Yönetmeliğini protesto etti. Sağlık emekçileri çözüm yerine daha fazla dayatmayla karşı karşıya kalınca 2-5 Aralık'ta da greve çıktılar. Kocaeli'den Adana'ya, İzmir'den Diyarbakır'a Türkiye'nin pek çok kentinde İl Sağlık Müdürlükleri önünde eylemler yaptılar.

Kasım ayı boyunca İstanbul ve İzmir'in ilçe belediyelerinde TİS görüşmelerinde anlaşma sağlanamaması nedeniyle grevler yaşandı. İstanbul'da Hizmet-İş'in örgütlü olduğu Bayrampaşa ile Genel-İş'in örgütlü olduğu Ataşehir, Kadıköy ve Maltepe Belediyelerinde, İzmir'de Genel-İş'in örgütlü olduğu Bornova, Buca, Bayraklı Belediyelerinde sendikaların belediye yönetimleriyle anlaşması üzerine grevler kısa sürede sona erdi. İşçiler, iradeleri yok sayılarak anlaşma imzalanmasına tepki gösterdi.

Birleşik Metal-İş'in örgütlendiği Hatay/Payas'ta bulunan Atakaş Çelik'te işten atma saldırısı ve sendika düşmanlığına karşı direniş başladı. Adana SASA Polyester'de Gemont Endüstri bünyesinde çalışan Yapı Yol-İş üyesi inşaat işçileri, gasp edilen 2 aylık ücretleri ve tazminatları

için fabrika önünde eylemler yapıyor.

İstanbul Silivri'de bulunan Yelkenci Tekstil'de işçilerin Öz İplik-İş Sendikasında örgütlenmesine tahammül edemeyen patron 3 işçiyi işten attı. İşten atılan işçiler, 29 Kasım'da fabrika önünde direnişe başladı.

Birleşik Metal-İş'in örgütlü olduğu MESS'e bağlı Gebze'de Grid Solutions, Schneider Elektrik, İstanbul'da Hitachi Energy ve Bursa'da Arıtaş Kriyojenik fabrikalarında ve MESS'ten ayrılan Green Transfo'da yürütülen TİS görüşmelerinde anlaşma sağlanamaması üzerine sendika grev kararı aldı. Grevlerden ilki 4 Aralıkta Hitachi Energy işletmesine bağlı 4 fabrikada başladı.

Ankara'da Çayırhan Termik Santrali ve maden sahasında çalışan işçiler özelleştirmeye karşı 20 Kasım'da direnişe başladı. 25 Kasım'da Genel Maden-İş'in örgütlü olduğu işyerlerinde direnişe destek eylemleri yapıldı. 28 Kasım'da Ankara'ya yürüyüş başlatan işçilerin eylemi, Hazine ve Maliye Bakanlığı tarafından özelleştirme kararının ertelendiğinin duyurulmasının ardından sonlandırıldı.

25 Kasım Kadına Yönelik Şiddetle Mücadele Gününde emekçi kadınlar onlarca kent ve ilçede protesto yürüyüşleri, nöbet eylemleri, basın açıklamaları yaptı.

KESK'in 30 Kasım'da Ankara Tandoğan Meydanında "Geçinemiyoruz! Yoksulluğa Karşı Mücadelede Birleşiyoruz" şiarıyla düzenlediği mitinge Türkiye'nin onlarca kentinden binlerce emekçi katıldı.

Tekgıda-İş'in örgütlendiği İstanbul'da Perfetti Van Melle (Vivident) ve Polonez'de, Bursa'da Eker Süt'te işçilerin direnişleri sürüyor. Hatay/Payas'ta Öz Çelik-İş'in örgütlü olduğu Yolbulan Metal'de, Gebze'de Birleşik Metal-İş'in örgütlü olduğu Mersen'de, İzmir Kemalpaşa'da Öz Gıda-İş'in örgütlü olduğu Abaloğlu Lezita'da, İstanbul/Tuzla'da Selüloz-İş'in örgütlü olduğu MKB Rondo ile Petrol-İş'in örgütlü olduğu Tarkett Turkey'de ve Öz Büro-İş'in örgütlü olduğu Sarar Ankara Ankamall mağazasında işçilerin grevleri devam ediyor. ■

Değişen Dünyamız Gelişen Ufkumuz

Bir an için zifiri karanlıkta kaldığımızı düşünelim. Yanımızı yoremizi görememenin huzursuzluğuyla korkuya kapılırdık. Ne yazık ki bugün milyonlarca işçi ve emekçi yüreğinde benzer bir korku taşıyor. Çünkü dünyamıza egemen olan kapitalist düzende, emekçiler gün ortasında karanlığı yaşıyorlar. Yaşamlarına belirsizliğin, güvencesizliğin, gelecek kaygısının hâkim olduğunu hissediyorlar. Sömürücü egemenler, hangi koşullarda yaşadığımızı sorgulamayalım, karanlıkta yolumuzu kaybedelim istiyorlar. Ama karanlığın hâkimiyeti küçük bir ışık huzmesiyle karşılaşıncaya kadardır. **İşte elinizde tuttuğunuz nüshasıyla 200'üncü sayıya ulaşan İşçi Dayanışması, yüreklerimizi aydınlatıyor ve bizlere yol gösteriyor.**

Bu yolda güvenle yürüyen emekçi bir kadın şöyle diyor: “Danışan dağlar aşarmış, danışmayan düz yolda şaşırırmış. Bu düzenin yolu bizi hep yanlış yöne saptırıyor. Ayaklarımızın altı umutsuzluk ve yalnızlığın çakıl taşlarıyla dolu. Neyse ki bizim danışacak bir yerimiz, yolumuzu düze çıkaracak İşçi Dayanışması bültenimiz var.” Sağlık işçisi bir kadın ise “toplumun sınıflara bölündüğünü, patronların namlusunun hep bize dönük olduğunu, işçi sınıfının bir parçası olduğumu öğrendim ben. **O yüzden işçi sınıfını ilgilendiren her şey beni de ilgilendiriyor. Biz yaşananlara hangi pencereden bakacağımızı öğreniyoruz**” diyor.

Yüzyıllar önce, bazı coğrafyalarda kadınlar içinde yaşadıkları dünyaya yalnızca evlerinin penceresinden bakabiliyorlardı. Evden dışarı çıkamıyor, eğitim göremiyor, çalışmıyorlardı. Evlerinin içinde ama yaşamın canlılığı ve devininin dışında dıydılar. Bugünse hayatın her alanında üretiyor emekçi kadınlar. Yan yana geliyor, nasıl bir dünyada yaşadıklarını, hangi sınıfa ait olduklarını, güzel günlere nasıl kavuşacaklarını öğreniyorlar. Bir grup emekçi kadın dünyalarının nasıl geliştiğini şöyle tarif ediyor: **“Ayrıştıran, bölen, parçalayan, beynimizi düşmanlıkla dolduran egemenler bizleri kendi bakış açılarıyla yönlendirmeye çalışıyorlar.** Biz ise İşçi Dayanışması'nın sayfalarını çevirdikçe yaşamın içinden çekip çıkarılan örneklerle sınıfımızın bakış açısıyla bakabiliyoruz. Türkiye'ye, dünyaya, dünyadaki tüm canlılara, işçi sınıfının geçmişine, ekonomiye ve siyasete kendi penceremizden bakmayı öğreniyoruz.”

Emekçi kadınların siyasetten anlaması, toplumsal meselelerle ilgilenmesi düzenin efendileri tarafından hiç tas-

vip edilmez. Onlara göre, emekçi kadın sadece eviyle ve çocuklarıyla ilgilenmeli. Ev işleriyle uğraşıp evin dört duvarı arasına sıkışmayı sorun etmemeli. Fikrine değer verilmemesine ses çıkarmamalı hatta fikir üretmemeli. Ofis işçisi bir kadın bu düşünceye şöyle karşı çıkıyor: “Önceden siyaset dendiğinde aklıma takım elbiseleriyle mecliste boy gösteren partililer gelirdi. Siyaseti sadece onların yapacağını düşünürdüm. İşçi Dayanışması'nı okudukça, siyasetin günlük hayatımızın her alanında olduğunu, ücretlerimizden iş güvenliği önlemlerinin alınmasına, hastane kuyruklarından ormanların yok edilmesine kadar her şeyin siyasetle ilgili olduğunu öğrendim.”

Gözünü gerçeğin ışığına yönelten kadınlar, kendilerine, çevrelerine ya da yaşanan olaylara başka bir gözle bakmayı öğreniyor, yaşadıkları dünyayı kavlıyorlar. Tıpkı bir tohumun su ve ışık sayesinde filizlenmesi gibi, öğrendikleriyle bilinçleniyorlar. Değişmekten korkmuyor, mücadelede bir adım öne çıkıyorlar. Metal işçisi bir kadın, **“ısrarla algımızı yönetmeye çalışıyorlar. Ama İşçi Dayanışması sayesinde bu algı operasyonlarına karşı durabiliyoruz. Önce kendimizi koruyor ve doğru tutum alıyoruz. Sonra ailemize, çevremize, arkadaşlarımıza gerçekleri anlatıyoruz.** Bizi öyle kolayca aldatamıyorlar, yolumuzdan çeviremiyorlar” diyor. Ev emekçisi bir kadın devamını getiriyor: “Gözümüz, kulağımız, aklımız açılsın diye çok emek veriliyor. İşçi Dayanışması bin bir emekle hazırlanıyor. Hele Emekçi Kadın köşemiz susturulan, fikri önemsenmeyen, dilsiz bırakılan biz kadınlara dil oluyor.”

Tüm işçi kardeşlerini mücadeleye çağıran bir grup emekçi kadına kulak verelim: “Her şeyin durmaksızın değişip dönüştüğü dünyamızda elbette bizler de değişiyoruz. Hiçbir karanlık sonsuza dek sürmeyecek biliyoruz. **Bizi sömüren, hor gören, eşitsizlik ve adaletsizlik üreten bu sistem, sınıfımızın bilinçli ve örgütlü mücadelesiyle bir gün mutlaka yıkılacak. Yeter ki, karanlığın kuytusuna çekilmek yerine, bize doğruyu ve çözüm yollarını gösteren UID-DER'e kulak verelim. Daha fazla öğrenmek için bize güven ve cesaret veren, bizi her daim diri tutan İşçi Dayanışması'nı elimizden düşürmeyelim.** Öğrendiklerimizin hakkını vererek mücadelede bir adım öne çıkalım. Çünkü dayanışma en çok biz emekçi kadınlara lazım.” ■

Köşemize Çekilmiyoruz, Emekçi Gençlik Köşemizle Güçleniyoruz!

İşçi Dayanışması'nın 197. sayısında, Emekçi Gençlik köşemizdeki "Yaşadım Diyebilmek İçin" yazısında şöyle deniyordu: "Öyle bir zamandan geçiyoruz ki her geçen gün daha fazla sayıda genç arkadaşımızın kendine "en güzel yıllarım bu mu?" diye sorduğunu duyuyoruz." Çünkü kapitalist sistemin yarattığı çıkışsızlık sarmalı en çok emekçi gençleri etkiliyor. İşsizlik, yoksulluk, uyuşturucu, şiddet, yıkılan hayaller ve gelecek kaygısı karamsarlık yaratıyor. Gençlerin kendini gerçekleştirebilmesinin, mutlu olabilmesinin önünde dağ gibi dikiliyor. En güzel yıllarımız olması gereken bu yıllar egemenler eliyle karartılıyor. İşyerlerinde, üniversitelerde, liselerde, mahallelerimizde yaşlılarımız hayatlarından şikâyetçi olduklarını dile getiriyor, bir çıkış yolu arıyorlar. Kimisi öfkeli, kimisi umutsuz, kimi sorunları yok sayarak ya da gülüp geçerek üstesinden gelmeye çalışıyor. Fakat bizler **İşçi Dayanışması sayesinde, doğduğumuz andan itibaren bize sunulan hayata cinsiyet, milliyet, din, dil, renk gibi ayrımların ötesinde sınıf kimliğimizle bakmayı öğrenmeye, sorunların da nasıl aşılabileceğini görmeye başladık.**

İşçi Dayanışması tam 200 sayıdır yoluna devam ediyor. Biz gençler olarak her birimiz bu uzun yola farklı kilometrelerde dâhil olsak, kendi sınıfımızın gerçekleriyle yüzleştiğimiz, ufkumuzu açan, içimizi umutla dolduran fikirleri edinmenin gururunu yaşıyoruz. **Emekçi Gençlik köşesi, gençliğe söz hakkı tanımayan, gençliği sömürü kaynağı olarak gören bu akıldışı sistemde bizim için hem yol gösterici bir kılavuz hem de sesimize ses katan bir kürsü.** Bize ayrılan köşeden heybemize doldurduğumuzdan bahsetmek istiyoruz sizlere.

Gelecek kaygısını sırtımızda bir yük gibi taşıyan bizler, İşçi Dayanışması'nın 174. sayısında yer alan "Üniversiteler, İşsizlik ve Geleceksizlik: Sorun Nerede?" yazısını okuyup üzerine kafa yordüğümüzda sorunu yanlış adreslerde, kendimizde aramayı bıraktık. "Kimi Örnek Almalı, Kimin Yolundan Gitmeli?" diye sorgulatan, "İnsanın kişiliğini ve kimliğini oluşturma süreci olan gençlik yılları, kimin örnek alındığının hayati öneme sahip olduğu yıllardır" diyen 173. sayıyı okuyunca aslında her birimiz bir arayış içinde olduğumuzu fark ettik. UID-DER'le tanışmadan önce kimimizin ünlü ve zengin olma boş hayalleri

yerini berrak bir gerçekliğe bıraktı. **Dünyadaki adaletsiz sistemin değişmesi için mücadele veren işçi sınıfının önderlerinin hayatlarına döndük yüzümüzü ve sistemin dayattığı kalıplarla yıpranan arkadaşlarımıza ulaşmaya çalışır olduk.**

Egemenlerin sorgulamasını istediği, sosyal medyanın sığ sınırlarına hapsedilmeye çalışılan, kendi köşesine çekilmesi beklenen gençleriz biz. Bugünün koşullarında birlikte zaman geçirmemiz, tiyatro, sinema, spor gibi sosyal ve kültürel aktivitelere ulaşmamız gittikçe zorlaşıyor. Dışarıda yemek yiyecek, çay içebilecek bile lüks oldu. **Ama biz her şeye rağmen bir araya geliyor, yazılar vesilesiyle sohbet ediyor, hep birlikte filmler izliyor, yeni fikirlerle açıyoruz kendimizi.** İşçi Dayanışması'nda bazen bir filmin, bir şarkının izni sürerek kaleme alınan yazılar bize pek çok şey öğretiyor, ufkumuzu açıyor ve enerji veriyor. Örneğin 177. sayıda Emekçi Gençlik köşesinde yer alan "Beklemek Fayda Vermez, Godot Gelmeyecek" yazısını okuduğumuzda bir kurtarıcı beklemenin insanı ve toplumu ileri götürmeyeceğini öğrendik. İnsanın umutsuzca beklemek yerine toplumsal sorunlara karşı duyarlı davranarak, sorumluluk alarak değişip gelişeceğini de. **Ve daha fazla sorumluluk almaya karar verdik.**

Okullarda belletilen tarihin sınırları dışına çıkmak, sınıflar mücadelesini kavramak bugün yaşananları daha net kavramamızı sağladı. Biz Spartaküslerden Şeyh Bedreddinlere ve bugüne uzanan bir mücadele zincirinin halkalarıydık. "Koca Yusuf'tan Köroğlu'na, Onlardan Bize Kalan" yazısıyla bir destanı hatırladık ve şu satırlarla düşündük: "Köroğlu destanı, zalimliği mahkûm eder ve yiğitliği yüceltir. Ve şöyle öğütler: Zulmü affetme, unutmama, zalimi yenebileceğin güne kadar gücünü biriktir. Biz de destanın öğüdüne kulak verelim. **Ne umutsuz, ne karamsar ne de tez canlı olalım. Sabırla örgütlülüğümüzü büyütelim.**"

Biliyoruz ki karanlığı yırtıp atmak, sömürüden kurtulmak, umutlu ve mutlu olmak, bireycilikle, bireysel kurtuluş çabalarıyla mümkün değil. İşçi Dayanışması'nın 200 sayıdır ısrarla işaret ettiği gibi; **"Yaşamlarımıza anlam katmak istiyorsak bizi zehirleyen bu düzene karşı birleşmeli, işçi sınıfının saflarında mücadele etmeliyiz."** ■

Her Şeyi Paraya Bağlayanlar Kim?

Son zamanlarda her şey pahalalanırken işçi ve emekçilerin hayatının ne kadar ucuzladığını hep birlikte görüyoruz. İzmir’de bir anne 5 çocuğunun üzerine kapıyı kilitleyip işe çıktığında, elektrikli sobanın devrilmesiyle çıkan yangında 1 ilâ 5 yaşındaki çocukları tek göz evde yarakarak can verdi. AKP Grup Başkanvekili Özlem Zengin aileyi suçladı ve çocukların yoksulluk nedeniyle öldüğünü söyleyenlere “dönüyor dolaşiyor her şeyi paraya bağlıyorsunuz” diyerek çıktı. Sermaye sınıfının yöntemi işte budur: Saraylarda, köşklüklerde, villalarda oturup parasıyla her türlü ayrıcalığı elde ederken evleri kül olan, çocukları ölen yoksullara konunun para olmadığı yalanını söylemek, algılarla oynamak, manipüle etmek...

İnsan şöyle bir çarşı pazarı dolaşsa, bir fabrikayı, bir emekçi mahallesini veya bir grev yerini ziyaret etse neler duymaz. Çoğunluk ücretlerin yetmediğini, geçim sıkıntısı çektiğini, gidişatın hayra alamet olmadığını anlatıyor. İğneden ipliğe her şey fahiş fiyatla satılır oldu. Ev kirasını ödemek bir dert, kredi kartı taksitlerini ödemek ayrı bir dert. Doğalgaz, elektrik, su her ay zamlanıyor, mutfak masrafları başlı başına bir sorun. Çarşı pazarda sebze yi kiloyla değil taneyle, hatta bir öğünlük alıp evine dönenler var. Biz en temel ihtiyaçlarımızı dahi karşılayamıyoruz, üç kuruş paraya muhtaçken Zengin gibiler utanmadan “her şeyi paraya bağlamayın” diyorlar. Eskiler “tok açın halinden anlamaz” diye boşuna söylememişler.

İnsanı en çok öfkeliendiren de “her şeyi paraya bağlamayın” diyenlerin iktidarlara boyunca, her şeyi ama her şeyi paraya bağlamış olmalarıdır. Öyle bir paragöz iktidar ki bu, işçi ücretleri alabildiğine baskılandı. Kamu kaynakları, yeraltı ve yer üstü zenginlikleri, ormanlar, dereler sermaye sahiplerinin, para babalarının yağmasına, talanına açıldı. Sağlık ve eğitim gibi en temel kamusal hizmetler ticarileştirildi, yani paraya bağlandı. Parası olana en iyi hastanelerde bakılırken parası olmayanın canı hiçe sayıldı, yenidoğan ünitelerinde bebekler para uğruna öldürüldü. Parası olan en âlâ eğitimi alırken parası olmayan niteliksiz ve sağlıksız koşullarda eğitime mahkûm edildi. Yoksul çocuklara bir öğün yemek çok görülürken özel okul sahiplerine oluk oluk para akıtıldı. Zengin ve yoksul arasındaki uçurum her geçen gün büyüdü. Patronlar kâr rekorları kırarken, yeni yeni yatırımlar yapar-

ken, zengin daha da zenginleşirken hangisinin gözü doydular, hangisi “her şey para değil, bu kadarı yeter” dedi?

“Her şeyi paraya bağlamayın” diyenler, 22 yıldır işçi sınıfının cebindeki üç kuruş parayı da almakta, türlü dalavereler çevirmekte çok ustalaştılar. Örneğin işçi ve emekçilerin cebinde olmayan parayı milli güvenlik bahanesiyle vergilendirmek için kanun teklifi hazırladılar. 200’den fazla vergi kalemiyle soyulduğumuz yetmiyor mu gibi ödediğimiz verginin de vergisini alıyorlar. Toplumun büyük çoğunluğunun geliri açlık ve yoksulluk sınırının altına düşmüş, emeklilere cep harçlığı düzeyinde bir aylık reva görülmüş, ne gam! Devlet bütçesi soyulmuş, enflasyon azdırılmış, insanların psikolojisi bozulmuş kimin umurunda!

İşçi sınıfının önderlerinden biri, gücünü tasvir etmek amacıyla bir sermayedarın ağzından parayı şöyle tarif ediyordu: “Ben çirkinim ama kendime dünyanın en güzel kadını satın alabilirim. Ben kötü, namussuz, vicdansız, aptalın biriyim; ama para saygındır, öyleyse sahibi de öyle. Para, en yüksek iyiliktir, o halde sahibi de iyidir. Para, ayrıca beni namussuz olma derdinden kurtarır: O yüzden namuslu da sayılırım...” Tıpkı burada anlatıldığı gibi değil mi? Her şeyin paraya bağlandığı bu düzende parası olan kanunların üstünde bir konum ediniyor. Suç işlese de çoğunlukla yargılanmıyor, mahkûm olmuyor, dokunulmazlık zırhına bürünüyor. Büyük çaptaki mafyalar, çeteler, hırsızlar, dolandırıcılar, insan kaçakçıları ve kara para aklayıcıları elini kolunu sallayarak dolaşılıyor. Bu kişiler para sayesinde şan, şöret, itibar sahibi oluyor, lüks içinde yaşıyor, özel jetlere biniyor, gençlere idol olarak sunuluyorlar. **Parası olan her şeyi kendine hak görüyor, emeğini sömürdüğü işçiyi aşağılarken kendini yüceltiyor. İşçiler, işsizler, yoksullar, emekliler, göçmenler, kısacası parası olmayanlar hiçleştiriliyor.**

Sömürü, para ve kâr üzerine kurulu bu düzen biz işçilerin çıkarına olamaz. Biz namussuzu namuslu, hırsız onurlu, yağmacıyı hayırsever yapan bu düzeni kabul etmiyoruz. Sınıf kardeşlerimizi paranın ve paranın yarattığı ayrıcalıkların olmadığı, insanların eşit ve özgür yaşadığı bir dünya için birlikte mücadeleye çağırıyoruz. ■

Bir Türkünün Anlattığı:

Zeytinyağı, Margarin, Süt Tozu...

“Zeytinyağlı yiyemem aman/ basma da fistan giyemem aman...” Kütahya ya da Bursa yöresine ait olduğu düşünülen bu türkü düşünlerde, keyifli eş dost toplantılarında hep bir ağızdan söylenir. Hatta eğlenceli ritmi karşılıklı oynamaya da teşvik eder. Melodisiyle hepimizi keyiflendiren bu türkünün sözleri Türkiye tarihinin önemli bir döneminin ipuçlarını verir. ABD'nin 1948 yılında başlattığı Türkiye de dâhil 16 Avrupa ülkesine sözde yardım ulaştırmayı hedeflediği Marshall planının etkisiyle yazıldığı söylenir bu meşhur türkünün.

1940'lı yıllar İkinci Dünya Savaşı'nın alevlerinin dünyanın büyük bir bölümünü yakıp kavurduğu yıllardı. Savaşın acısını yaşayan emekçi halklar yoksulluğun pençesinde kıvranıyordu. Savaşın sonunda dünya iki kutuplu hale gelmişti; bir yanda ABD, öte yanda Sovyetler Birliği. ABD, Avrupa halklarının yüzünü Rusya'ya dönmesini engellemek, nüfuz alanını genişletmek, daha fazla ülkeyi kendi pazarı haline getirmek için dönemin Dışişleri Bakanı George Marshall'ın soyadının verildiği Marshall planını devreye soktu. Bu plana göre ABD ekonomik sorunlarla boğuşan Avrupa'ya ekonomik destekte bulunacak, gıda yardımları yapacaktı. Elbette karşılıksız değil! Böylece bir taraftan Avrupalı işçi ve emekçilerin kapitalist sömürü düzenine karşı artan öfkesi bastırılacak diğer yandan da Avrupa ülkeleri ABD'nin hegemonyası altına alınacaktı.

Savaşa doğrudan müdahil olmadığı halde Türkiye de egemenlerin çıkarları doğrultusunda plan kapsamına alınmıştı. Yardımların karşılığında ABD'den bazı elektronik malzemelerin ve gıda ürünlerinin ithal edilmesi zorunlu kılınmıştı. Böylece Türkiye'ye paranın yanı sıra ABD tarımının bel kemiği olan mısır yağı, margarin ve süt tozu dolu tırlar giriş yapıyordu. Yoksul halkın payına margarin, Amerikan bezi ve süt tozu düşerken sermaye sahiplerine yeni makineler ve yeni fabrikalar için teşvikler dağıtılıyordu. Türkiyeli egemenler bir yandan sermayelerini büyütüp ABD ile ilişkilerini geliştiriyor öte yandan yalanlarla yoksul emekçileri uyutmaya çalışıyor.

İşte bahsettiğimiz türkünün margarin ve Amerikan bezinin tüketiminin artırılması için halka zeytinyağının ve

basma fistanın kötülenmesi amacıyla yazıldığı söylenir. Türkünün yazılma amacı gerçekten bu mudur bilinmez. Ama o dönemlerde zeytinyağının sağlığa zararlı olduğu fikri işleniyor, mesela çabuk yandığı ve bu nedenle kanserojen etkileri olduğu söyleniyordu. Kimyasal olarak üretilen margarinin ise hem çok sağlıklı hem de çok lezzetli olduğu konusunda demeçler veriliyordu. Bir margarin markası olan Vita'nın reklamları her yerdedi. Öte yandan o yıllarda çocuk olanlar okullarda her gün süt yerine suyla karıştırılarak tüketilen süt tozunun içirildiğini hatırlayacaktır. Şimdi birçok sağlık sorunlarına sebep olduğunu bildiğimiz bu ürünler o dönemde bizzat devlet eliyle yaygınlaştırılıyordu.

Geçmişten bu güne milliyetçiliği, konumuz özelinde mesela yerli üretim malların önemini dilinden düşürmeyen egemenlerin kendi çıkarları doğrultusunda nasıl da bunları bir çırpıda kenara atıverdiklerinin önemli bir örneğidir o yıllarda yapılanlar. Milliyetçiliği kitleleri uyutmak için kullanırlar, gemilerini yürütmek için her türlü dalavereyi çevirmekten de geri durmazlar. “Dış mihraklar” diye bir öcü yaratıp, herkesin Türkiye'nin düşmanı olduğunu söyleyip kitleleri yaptıkları her türlü zorbalığa ikna etmeye çalışırken, arka planda türlü çıkar ortaklıkları yaparlar. Dün olanlar da bugün yaşananlar da farklı değildir. Mesela bir yandan İsrail'in asıl hedefinin Türkiye olduğunu söyler, Filistin'de yaptığı katliam nedeniyle İsrail'i güya kınarlar ama diğer taraftan silah da dâhil olmak üzere İsrail'le her türlü ticarete devam ederler. İşte egemenlerin ikiyüzlülükleri!

Egemenlerin çıkarları söz konusu olduğunda ne kurallar, ne doğrular ne de vicdan kalır ortada. Toplumcu kutuplaştırmak, bilinçlerimizi felçleştirmek için bugün ak dediklerine yarın kara demekten çekinmezler. Düzenlerinin bekası için yapmaları gerekeni yapar, kendi sınıf çıkarlarını korurlar. Peki ya biz işçiler? Bizim de bir sınıf olarak kendi çıkarlarımızı korumamız gerekmez mi? Bizim sınıf çıkarımız kutuplaştırmacı politikalara karşı işçiler olarak birleşmekten, egemenlerin yalanlarına karşı uyanık olmaktan, yaratılan korku atmosferine rağmen cesur olup bu sömürü düzenine karşı çıkmaktan geçiyor. ■

Umut, güç verir, direnç kazandırır insana. İşçi sınıfına da öyle. Peki, nedir işçi sınıfının umudunu besleyip büyüten? Dayanışma ve birliktir işçi sınıfının umudunu, kararlılığını, mücadele azmini büyüten. Dayanışma ve birliktir sermayenin ve iktidarın saldırılarına birlikte karşı durma iradesini güçlendiren. İşçi sınıfının gücünün kaynağıdır dayanışma ve birlik. Kapitalizmin ve yarattığı tüm kötülüklerin aşılmasını, insanlığın önünde yepyeni kapıların açılmasını sağlayacak tek güçtür dayanışma ve birlik içindeki işçi sınıfı. ÜİD-DER ve 200. sayısına ulaşan İşçi Dayanışması, işçi sınıfının dayanışmasını, birliğini, mücadelesini yani umudu büyütmek için çalışmaya devam ediyor.

Gelin hep birlikte kulak verelim ÜİD-DER Müzik Topluluğu UMUT'un İşçi Dayanışması marşına...

İşçi Dayanışması

İşçi dayanışması
Umudu büyütüyor
Bilinçlenen işçiler
Karanlığı yırtıyor

Meydanda, yürüyüşte, grevde, direnişte
İşçi dayanışması
Her yerde her işyerinde
Kavgamızın ışığı

Örgütlenen işçiler
Dalga dalga gelecek
İşçiler birleşince
Tüm dünya değişecek

Meydanda, yürüyüşte, grevde, direnişte
İşçi dayanışması
Her yerde her işyerinde
Kavgamızın ışığı

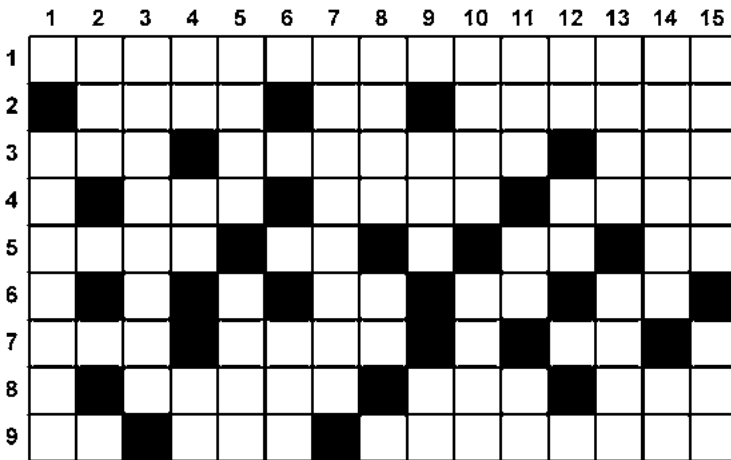
Haydi işçi arkadaşı
Kendi yolunda yürü
Sınıfının önünde
Artık güç var örgütlü

Meydanda, yürüyüşte, grevde, direnişte
İşçi dayanışması
Her yerde her işyerinde
Kavgamızın ışığı

 Dinlemek için okut

İşçinin Bulmacası

Soldan Sağa

- 200 sayıdır işyerlerinde, meydanlarda, grevlerde, direnişlerde işçi sınıfına rehberlik eden, birlik ve mücadeleyi yükseltme çağrısı yapan ÜİD-DER'in işçi bülteni.
- Bakıp besleme, yedirip içirme. Müzikte durak işareti. Fransa'ya özgü bir peynir çeşidi.
- Depreme yol açan yerkabuğu kırıkları. Özverili, feda eden. Su yosunu.
- İrlanda'nın İngiltere'den bağımsızlığı için mücadele eden örgüt. Kemiklerin iç boşluklarını dolduran ve kan hücrelerinin yapımını sağlayan doku. Bir meyve.
- Külhanbeyi bağırması. Bir bağlaç. İridyum elementinin simgesi. Satrançta L biçiminde hareket eden taş.
- Müzikte bir nota. Çok karşıtı. Beyaz.
- İngilizcede deniz. Umut. İlaç.
- Roma'yı yakmasıyla bilinen imparator. At yavrusu. Birden.

- Müzikte altıncı nota. Kan ... içinde kalmak (bir deyim). Akla uygun, ölçülü, hesaplı.

Yukarıdan Aşağıya

- ÜİD-DER'in dayanışma gösterdiği Lübnan Ulusal İşçi Sendikaları Federasyonu .
- Şii kimse.
- Özelleştirme kararının geri alınması talebiyle kendilerini madene kapatan ve Ankara'ya yürüyüş gerçekleştiren işçilerin çalıştıkları termik santral ve maden sahasının bulunduğu mahalle.
- Bir değer yaratan emek. Eski Mısır mitolojisinde güneş tanrısı. Yüksek fiyatı nedeniyle işçinin sofasına çok nadir girebilen besin.
- Kez. Zaman aralığı, müddet.
- Menekşe renginin kırmızıya çalanı.
- Uyuşmazlık konusu şeyin saklanması ve idaresi kendisine verilen kişi, güvenilir kişi.
- Matematikte kendisinden ve 1'den başka bölüneni olmayan, 1'den büyük sayılar. Köpek.
- Hangi kişi. Uzaklık belirten bir söz.
- Ortadoğu'da savaş ve çatışmaların eksik olmadığı ülkelerden biri. Erzurum'da doğan Azerbaycan'a kadar uzanan nehir.
- Artvin'e özgü bir çeşit peynir. Belirti, alamet. Yüzyılın kısaltması.
- Makedonya'nın plaka işareti. Rütbesiz asker.
- Şaşkın, dağınık, ne yapacağını bilmez. Yardım istenildiğini anlatan bir söz.
- Rengini yitirmek. Hangi şey.
- Tarım işçisi. Yumuşak ve yağlı bir toprak türü.

Önceki Bulmacanın Çözümü

	1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12	13	14	15
1	E	N	T	E	R	N	A	S	Y	O	N	A	L	B	
2	S	E	M	S	İ	Y	O	K	S	İ	N	A			
3	İ	M	A	R	K	I	N	A	B	A	Y	A	T		
4	T	A	A	S	K	U	Ş	P	A	L	A	Z	I		
5	L	A	A	A	Ç	A	Y	K	I	Ş					
6	İ	R	L	A	N	D	A	A	İ	K	A	M	E		
7	K	Ö	Y	D	K	A	M	A	E	T	R				
8	L	A	Z	I	M	T	A	H	I	R	P	I			
9	D	E	N	E	K	L	İ	Ç	S	E	L	M	A		

Toplumsal Sorunların Bireysel Çözümü Mümkün mü?

Kapitalist sistemde yaşıyoruz ve bu sistemin yol açtığı büyük-küçük pek çok sorunla boğuşuyoruz. Peki sorunlarımızı çözmek için ne yapıyoruz?

Örneğin pek çoğumuzun ailesinde çocuk, hasta, yaşlı ya da engelli olduğu için bakıma muhtaç yakınlarımız var. Bakıma muhtaç sevdiğimizizin, toplumun bu kesimlerinin ihtiyaçları nasıl karşılanıyor? Resme yukarıdan bakarsak tek tek bireyler olarak didinen milyonlarca insan görürüz. Çocuk bakımı annelerin sırtında. Çocuğuna bakacak kimseyi bulamadığı ya da kreşe verecek parası olmadığı için çalışmayan kadınlar var. Yaşlıların bakımı da büyük oranda ailelerin üzerinde. Küçük evlerde kalabalık yaşamın getirdiği sıkıntılar bir yana bütün gün evde oturmak zorunda kalan, sosyalleşemeyen, ömrünün sonbaharını mutsuz ve sağlıksız geçiren milyonlarca yaşlı var. Türkiye’de engellilerin sayısı 5 milyonu buluyor. TÜİK istatistiklerine göre zihinsel engelli çocukların yüzde 80’inden fazlasının bakımını anneleri üstleniyor. Ailelere verilen engelli bakım parası çok yetersiz olduğu gibi pek çok şart koşuyor. Dahası bu uygulama engellilerin bakımının bireylerin üzerine yıkılmasını meşrulaştırıyor. Engelli çocuğuna baktığı için evden dışarı çıkamayan, yoğun stres ve depresyon yaşayan yüz binlerce anne var. Kendisi öldükten sonra çocuğuna ne olacağı korkusuyla “Allah’ım onu benden önce al” diye dua eden anneler var.

Ya da her gün önünden geçtiğimiz, SMA’lı bebekler için kurulan yardım stantlarını düşünelim. Belki içimiz acıyarak biz de katkıda bulunmuş, milyonlarca lirayı kuruş kuruş toplamaya çalışan, çocuklarını hayatta tutabilmek için zamanla yarışan ailelere destek olmak istemiştir. Peki ailelerin bunca acıyı ve kahrı neden çektiğini hiç düşündük mü? Neden milyonlarca işçinin ücretinden yapılan kesintiler üzerinde yükselen devasa bir dayanışma fonu olan SGK, emekçi çocuklarının SMA ilacını karşılamıyor?

Türkiye bir deprem ülkesi ve her büyük depremde on binlerce insan hayatını kaybediyor, yüz binlerce bina yıkılıyor. Hepimiz depreme dayanıklı konutlarda oturmak, kendimizi güvende hissetmek istiyoruz. Peki, gelirimiz, olanaklarımız ortadayken bunu bireysel çabalarla ne kadar gerçekleştirebiliriz? **Depreme dayanıklı kentler inşa etmek toplumsal bir meseledir ve tek tek bireylerin**

sırtına yıkılamaz. Ama oturduğumuz binanın depreme dayanıklı olup olmaması bireysel sorunumuzmuş, dolayısıyla önlem almak bireylerin sorumluluğundaymış gibi bir algı oluşturuluyor.

Kapitalist sistem, toplumsal sorunları alabildiğine derinleştiriyor, kriz boyutuna taşıyıp çözümsüz kılıyor. İşçi ve emekçileri bölüp parçalıyor, bireyciliği kışkırtıyor, insanları yalnızlığa sürüklüyor, sorunlarla baş başa bırakıyor. Dayattığı çalışma ve yaşam koşullarıyla emekçileri, hayatı zehir eden yorucu, yıpratıcı bireysel çabaların içinde debelenmeye mahkûm ediyor. Oysa **toplumsal sorunların çözümü bireysel olamaz. Toplumun dayanışması ve birliği olmadan tek başına bireyler her sorunun üstesinden gelemez.** Bir düşünelim; yaşlılarımızın huzurlu ve mutlu olabileceği yaşam merkezleri kurulsa, engellilerin güven içinde bakılacağı bakım merkezleri, çocuklarımız için nitelikli ve ücretsiz kreşler açılrsa, rant değil insan odaklı konutlar inşa edilse hayat çok daha kolay olmaz mıydı? İşte bunun yapılabilmesinin önündeki tek engel her şeyin kâr üzerine kurulu olduğu kapitalist sistemdir.

Bu nedenle işçiler dişle, tırnakla mücadele ederek yaşamlarını kolaylaştıracak mekanizmaların hayata geçirilmesini sağlamaya çalışmışlardır. **Geçmişten bugüne işçi sınıfının kararlı mücadeleleri sonucunda pek çok sosyal hak elde edilmiş, kamusal hizmetler gelişmiştir.** İşsizlik ödeneğinden çocuk yardımına, yaşlı bakım merkezlerinden engelli rehabilitasyon merkezlerine çok çeşitli örnekler verebiliriz. Kuşkusuz bunların niteliği ve sayısı işçilerin ne kadar örgütlü olduğuna ve verilen mücadelenin büyüklüğüne göre ülkeden ülkeye değişir. Türkiye’de sosyal haklar ve kamusal hizmetler ya göstermelik ya da yetersiz kalıyor. Bu durumu meşrulaştırmak için de “devlet hangi birine yetişsin” gibi argümanlar öne sürülüyor. Oysa **emekçilere gelince bütçe yok diyenlerin sıra sermayeye geldiğinde nasıl da sınırsız kaynaklar bulduklarını çok iyi biliyoruz.**

O halde sorunlarımızın bireysel çırpınışlarla çözümleneceğini bilerek örgütlenmeli, dayanışmamızı ve birliğimizi güçlendirmeliyiz. **Birlik olup hakkımız olanı talep etmekten ve bunun için mücadele etmekten vazgeçmemeliyiz.** İşçi ve emekçilere yaşamı zehir eden kapitalizmi yıkmak için birliğimizi örgütlemeliyiz. ■